

6. Jafets bekendelse

Jafet var ikke noget religiøst menneske. Det var i hvert den forklaring, han bedst kunne lide, og den forklaring de andre fik, når de kommenterede hans tavshed, når det gjaldt Gud. Adskillige gange havde han mere end blot antydnet, at det ikke var noget, han som sådan havde valgt. Mennesker var, hvis de ikke skulle have bemærket det, meget forskellige, og for ham var det at studere de gamle skrifter lige så uoverskueligt, som hvis de andre skulle have forsøgt sig med hans håndværk.

“Hvilket håndværk er det egentlig?” bemærkede Kam engang i arken. “Du bestiller jo aldrig noget!”

“Jeg er helst fri, det er sandt,” sagde Jafet.

“Ingen er fri,” sagde Noa, “især ikke dig, Jafet. Kom, der skal fodres!”

Der var ikke blevet talt mere om det ved den lejlighed. Men de havde, var han overbevist om, alle tænkt det samme, nemlig at han var et utaknemligt bæst. Skønt de ikke selv havde været til stede rent fysisk, var de beskrivelser, de havde fået, så levende, at de med en vis ret kunne sige, at de selv havde set ham den aften for snart tre år siden, hvor han kom løbende hjem til sine forældre med en hel hale efter sig af rasende gutter nede fra *Åndehullet*. Fulde havde de været alle sammen, men ikke mere end at de udmærket vidste, hvad de var i færd med. Få timer tidligere havde han selv været en af dem; som sæd-

vanlig havde han skyllet det ene glas vin ned efter det andet, af og til supplerede han med et stort krus øl, og havde det ikke været for Tilmas fornærmende ord, var det vel også endt, som det plejede: Han var kommet råbende og, hvis nogen tyssede på ham, truende hjem efter mørkets frembrud, på vejen op til huset undertiden ligefrem i det onde lune, hvor han efter tur straffede hegnet, blomsterne, og hvad han lige kunne finde i haven. Edel'e ville have stillet mad frem til ham, mad som han almindeligvis ignorerede, men som hun aldeles ikke skulle undlade at tilberede efter alle kunstens regler, ellers skulle hun nok få kærligheden at føle.

Hvilket hun som regel fik alligevel. Her hvor han igen var begyndt at kunne se tingene klart, forstod han, at det aldeles intet havde haft med kærlighed at gøre. Ikke fra hans side. Når det gjaldt Edel'e, så påstod hun hårdnakket, at hun altid havde elsket ham, også dengang. Men kunne det virkelig passe, at hun havde elsket det uhyre, alkoholen havde gjort ham til?

Sludder, det var ikke kun alkoholen. Det var det hele. Noget – hvad det så end var – havde langsomt ædt ham op indefra, havde på en eller anden måde vendt tingene på hovedet for ham, så han slet ikke så, hvordan han forpestede tilværelsen for sine nærmeste.

Indtil den aften. Egentlig havde det været ganske banalt. Tilma havde, som den der ejede virksomheden, de arbejdede på, som lederen og som den rapkæftede fyr han altid havde været, pludselig rejst sig og proklameret, at han ville skide dem alle et stykke, og de havde sagt “vel ikke mig” og “du mener nok alle de andre, dit fulde apparat”, og hvad man ellers sagde i den slags situationer. Nå ja, havde Tilma så rettet sig selv, ikke dem alle sammen, kun de få idioter, der ikke kunne indse, at hele den historie med profeten i tempelgården, der varslede jordens

undergang, kun var fanatikernes forsøg på endnu en gang at tilrane sig verdensherredømmet. Det var jo sådan, det havde været i gamle dage: Alting havde været sandt/falsk, sort/hvidt, godt/ondt, og hver gang nogen forsøgte at nuancere tingene en smule, var de blevet beskyldt for at lyve, bedrage, ja at stå i ledtog med slangen i egen krybende person.

Jafet: Hvad han mente med det?

Jo, havde Tilma fremturet, han vidste jo godt, at det var Jafets far, der havde stået dér og hylet som en gal hund, men Tilma kendte jo nok familien og vidste, at de såmænd ville det så godt, men at Noa altid havde været en skør krabat og vel egentlig burde spærres inde, så han ikke generede andre mennesker.

Jafet sagde: "Det er min far, du taler om."

Tilma: Om Jafet da mente noget andet? Var han måske lige så frelst og tosselykkelig som sin far?

Lige da Tilma sagde det, mærkede Jafet de første tegn på den altødelæggende vrede, han undertiden trættede sine omgivelser med, men så var det, som om Tilmas ord på en eller anden måde skar sig hele vejen ind i hjertet på ham: Var han frelst? Var han tosselykkelig? Og hvad Noa ikke havde været i stand til med sine moralprædikener, hvad hans mor ikke havde kunnet præstere med sine våde, skuffede øjne, hvad Edel'e efterhånden var fristet til at opgive at ændre med sin grænseløse kærlighed – det klarede Tilma på sin egen kluntede måde på få øjeblikke i en alkoholrus.

Sagen var denne: Jafet var opvokset i det, som af de fleste blev betragtet som et fanatisk religiøst hjem. Der var i Den Gamle By intet som helst i vejen med at være religiøs, det var en på alle måder rosværdig egenskab at være i besiddelse af, men man kunne være det på mange måder. Ingen af Noas øvrige brødre eller søstre – Jafet havde faktisk ikke helt styr på, hvor mange

der var eller havde været – lod til at have de samme fanatiske tilbøjeligheder, tværtimod havde de en helt anden tolerance og åbenhed over for anderledestænkende. Hvor Noa altid udtrykte sig kategorisk og negativt eller ligefrem fordømmende om udviklingen i templet, var de positive og bragte ofre og sendte endda deres førstefødte dertil med det formål at hellige dem Gud og gudssønnerne. Noa vovede sig kun sjældent ind i templet, og bagefter tog det familien dage at få beroliget ham så meget, at man igen kunne føre en fornuftig samtale med ham.

I dette hjem, hvor man hørte om skabelsen af verden på seks dage samt en hviledag, i dette hjem, hvor beretningerne om Adam og Eva og slangen og keruberne med flammesværdene blev forstået helt konkret, i dette hjem, hvor man gjorde ligesom dengang på Enosh' tid, nemlig i al stilfærdighed at påkalde Gud Den Almægtige i både stort og småt, i dette hjem, hvor man kaldte templet for Satans hule, gudssønnerne for dæmoner og præsteskabet for Den Ondes tjenere, voksede Jafet op som den yngste af tre brødre. Tvilling var han, men Kam var på alle måder så forskellig fra ham, at han havde spekuleret på, om det blot var noget, hans forældre havde fundet på for at gøre det nemmere at huske detaljerne: først Sem, derpå Kam og Jafet. Samme år. Da deres far havde levet fem hundrede år. Nej, selvfølgelig løj hans mor og far ikke, men påfaldende var det, at Kam og han ikke syntes at ligne hinanden det mindste.

Der havde været andre søskende, for flere hundrede år siden, men der blev aldrig talt om dem derhjemme. De få gange, nogen bragte emnet på bane, fik Noa og Emzara et så smerteligt blik i øjnene, at ingen turde spørge ind til det. Sem havde engang, han var alene med Kam og Jafet, bemærket, at de måtte have søskende, der levede som tjenere i templet på den ene eller den

anden måde, for hvis de “kun” var døde, ville deres forældre ikke tage sådan på vej.

Jafet vidste altså ikke, hvor mange søskende han havde haft, og han havde for længe siden valgt at lade det ligge. Der var så meget, som var blevet liggende dér, begravet som det var under metervis af slam fra syndfloden.

Men det var ikke alle minder, der på den måde var blevet oversvømmet og dermed gået til grunde. Visse begivenheder stod endnu så tydeligt i erindringen, ikke mindst den nat i *Åndehullet*, hvor Tilma uden at vide det blev det redskab, Gud brugte til langt om længe at trænge igennem til ham. For var dette ikke netop, hvad Noa havde forudsagt? Han havde sagt: “Min søn, der kommer en dag, hvor Gud og din egen samvittighed ikke længere tillader dig at tilbede både Gud og Satan. Jeg vil bede for, at den dag kommer, før Satan har fortæret dig helt. Og du skal ikke spørge, hvad jeg mener med det, for du ved det godt. Små øgler leger man med, men man ved, det kun er en stakket frist, før de spiser ikke bare en selv, men hele huset.”

Den aften ... eller nat, det havde vel nærmest været nat ... den nat var det Noas ord, der klingede et sted dybt inde. Han hørte også Tilma buldre, men det var kun som en fjern susen. Den nat forstod Jafet endelig, hvad han måtte gøre. Han rettede sig derfor op og sagde:

“Du skal have tak, Tilma, for du gør tingene meget lettere for mig. Du er en grov og ondsindet fulderik, nøjagtig ligesom jeg er det, men for min del slutter det her. Og jeg skal bede for dig. Lyder det ikke vildt? Jeg skal til at bede. Til Gud. Hvor bliver han overrasket. Også jer andre, jeg vil også bede for jer.” Jafet havde set sig omkring, set på hver enkelt omkring bordet. “Kan I hygge jer? Jeg går nu.”

Jafet havde forsøgt at rejse sig, men Tilma havde straks været over ham:

“Ved alle guder og ånder og mænd og kvinder og halvguder og halvmennesker og kæmper og dyr og planter og al øl i hele verden ...” Han spyttede på gulvet lige foran Jafet og tørrede sig derefter langsomt om munden. “Hvad betyder alt det dér? Bede for mig, siger du! Det er altså rigtigt nok. Jeg havde godt nok hørt, at du var med din far den dag, men jeg havde ikke i min vildeste fantasi troet, at det kunne være rigtigt. Til dem, der påstod det, sagde jeg, at du blot var en omsorgsfuld søn, der tog dig af din far. Men jeg har åbenbart taget fejl af dig. Jeg har sørget for arbejde for dig, beskyttelse ...” Tilma lænede sig helt ind over Jafet; det havde en vis virkning, eftersom han var enorm både i højde og især i drøjde. “Du ved godt, hvordan alt det her fungerer, gør du ikke, Jafet? Din far er for længst blevet stemplet som en gal mand. Alle ved det, men ingen synes at gøre noget ved det. I årevis har han plaget os med sine mørke advarsler, sine udfald imod alt, hvad der lugter blot en smule af fornuft, men nej, nej, nej, han vil have det sort. Synd, synd, synd! Og han indbyder os til at tro, tro, tro! Ved du hvad? Jeg tror ...” Det var, som om det svimlede for Tilmas øjne, et øjeblik stod han vaklende. Men så ræbede han Jafet ned i ansigtet og fortsatte: “Ved du hvad? Jeg har aldrig rigtig brudt mig om dig. Den eneste grund til, at du har kunnet komme her, den eneste grund til, at du ikke har været udsat for de samme prøvelser som dine brødre ...”

Jafet smilede. “Du tør jo ikke engang se på Kam, din kujon!”

Igen forsøgte Jafet at rejse sig, og igen holdt Tilma ham nede med en stor, tung hånd. “Fra nu af er alting ændret, Jafet, bare så du ved det.”

“Nemlig.” Jafet smilede igen. “Det er jo det, jeg siger. Fra nu af er alting ændret.”

Og hvordan det nu lige helt præcis gik for sig, var han for omtumlet til at få rede på. Det var noget med, at han havde rejst sig så brat, at Tilma var faldet bagover, noget med at han havde mærket en ubændig trang til at råbe det samme budskab ud, som han nogle dage tidligere havde hørt sin far tordne med til aldeles uinteresserede medmennesker. Han havde også sagt, at han var led og ked af, at han altid sad her i *Åndehullet*, og at det fra i dag skulle være slut, og at han sådan set syntes, at de andre skulle tage at indse det samme. Han sagde i kådhed muligvis noget mere, og det endte med, at han måtte flygte.

Hjem til far. Så ydmygende. Og dog – han vidste det – ville hans far blive lykkelig.

Det var imidlertid ikke lykken, der stod at læse i Noas ansigt, da han midt om natten blev vækket af larmen udenfor. Det var lykkedes de mange fulde mænd at indhente Jafet omtrent ved indhegningen til gården, i virkeligheden alt for langt borte til, at det skulle være muligt for gamle Noa at høre noget som helst. Alligevel havde han hørt dem. Han var stået op og var gået ned til de mange larmende mennesker. På lang afstand havde de fået øje på ham, og der var også blevet talt om, at når nu de var i gang, kunne de lige så godt gøre arbejdet færdigt. Ingen ville savne Selvretfærdighedens Forkynder.

Men da Noa endelig nåede frem til sin søn, som lå forslået på jorden med et saligt smil om munden, holdt de op med at sparke og slå. Ingen forsøgte at gøre Noa noget, ingen forhindrede ham i at samle sin søn op, ingen modsagde ham, da han rettede sig op og sagde: “Gå hjem og sov!”

Der var sket så meget siden, så ubegribeligt meget. Tiden som alkoholiseret hustryran var slut. Der havde været de ydmygende

bekendelser for Edel'e og hendes ubetingede tilgivelse. Der havde været de lange aftner i barndomshjemmet, hvor Jafet undrede sig over, at det var kommet så langt ud med ham, kun overgået af undren over, at han havde en familie, som stadig ville have med ham at gøre.

Der var i grunden meget at undre sig over. Her efter vandfloden havde han stadig ikke fundet anden forklaring på den aften, end at Gud havde grebet ind. At det blev, som det blev, skyldtes nok ikke ham selv, men hans far. Fordi Gud elskede Noa, havde han frelst hans nærmeste familie. En absurd tanke egentlig, for elskede Gud nogle mennesker mere end andre? Derhjemme havde han altid hørt, at Gud elskede alle mennesker lige meget, men effekten af kærligheden lod sig måske bremse af modvilje?

I kommandocentralen havde Jafet forsøgt at forklare sig. Det blev aldrig bedre, sagde han, han var og blev af natur ugudelig, det åndelige lå ham så fjernt. Hvem vidste, hvor mange af deres børn og børnebørn og oldebørn som ville blive nogle skrækkelige lømler som ham selv. Det var bare det, han ville sige.

“Mennesker er nogle lømler, det har du ret i,” sagde Noa. “Du overrasker mig bare, Jafet.”

De havde ikke forfulgt noget af alt dette videre. Jafet overraskede Noa ... sagde Noa. Jafet følte sig ikke overbevist om, at det var sandt. Intet syntes at kunne overraske Noa, intet. Og dog: Fattede hans far ikke, at vandfloden helt fra begyndelsen var dømt til at mislykkes? Hvis Gud havde troet, at ondskaben var forsvundet nu, så havde han da for alvor forregnet sig. Den var nok slået ned, slået tilbage, visnet – men snart ville den spire igen, snart ville ingen længere være i tvivl om, at Gud var nødt til at dræbe *alle* mennesker, hvis han ønskede at komme ondskaben til livs én gang for alle.